кова вече нѣма! — Впрочемъ пакъ ми се не вѣрва да е така злѣ настроенъ противъ мене Г. Аристовъ. Писаното за мене до Кривцова не обличава такова нѣщо. Азъ съмъ види се много наплашенъ, щото и отъ сѣнки да се боя. Не е то въ натурата ми, но не е въ натурата ми и «осторожностьта», която въ подобно като днешното дѣло е отъ първѣйша необходимость.

Що да правя? — утрѣ да събержж моитѣ и да си промислимъ.

Въ всѣки случай, едно да си знаешъ, Лапчо, че ще се *гине*, така или инакъ, но има да се **гине.** Ти нѣма да се полъжешъ самъ да си отнемешъ живота. Толкозъ подълъ не можешъ да бждешъ. И прѣди да направишъ това, ти ще знаешъ, че азъ самъ ще те накажа съ *вѣченъ* срамъ. Майкати по-лесно може те прежали ако погинешъ *геройски*. Въпросътъ е да глѣдамъ да те неистърва въ ржцѣтѣ имъ, прѣди да си могълъ да извършишъ дѣлото. Затова трѣбва добрѣ да се слушаме.

Надѣвамъ се, Мусеничъ да ми пиши ежедне по. Азъ вѣрвамъ, че той, като очевидецъ и съдружникъ нашъ, ще може да имъ внуши нуждното довѣрие и че ще се свърши работата ни честито.

Дай Боже! —

I

11—II. 4 безъ 10 м. с. о.

Букурешъ, 30 Окт. 1888. Драгий Поповъ! Вчера азъ знаяхъ *всичко*, и пакъ имахъ търпѣнието да издържа твоята готсиманска цѣлувка сношци. Избѣгнахъ личнитѣ обяснения, понеже отъ тѣхъ никаква сжществена полза неможеше да има. Ако сега ти пиша, то е само да знаешъ, че не съмъ толкозъ заемалъ, колкото може да си мислишъ и заедно съ това да те запазя отъ други промахи, които може да не бждътъ тъй безврѣдни и безразлични, каквито тия, що ги направи тука и за които се чудѣхъ, че ги криешъ отъ мене. Попче, моето мнѣние за тебе си е съставено още отъ лани, когато . . . Когато и азъ! когато. . . . Още тогава азъ пролѣхъ сълзи върху гробътъ на тоя милъ и честенъ приятелъ. Мойтѣ сношения и отношение къмъ тебѣ отъ лане сж реминисценции. Азъ се отнасямъ честно къмъ спомѣнжтъ на едновременния Поповъ,